

ROBYN CARR

Vol van vertrouwen

Vertaling Sonja van Toorn

HarperCollins

Voor het papieren boek is papier gebruikt dat onafhankelijk is gecertificeerd door FSC® om verantwoord bosbeheer te waarborgen.
Kijk voor meer informatie op www.harpercollins.co.uk/green.

HarperCollins is een imprint van Uitgeverij HarperCollins Holland, Amsterdam.

Copyright © 2015 Robyn Carr

Oorspronkelijke titel: *A New Hope*

Copyright Nederlandse vertaling: © 2016 HarperCollins Holland

Vertaling: Sonja van Toorn

Omslagontwerp: HarperCollins Holland

Omslagbeeld: © JPLDesigns / Canva

Zetwerk: Mat-Zet B.V., Huizen

Druk: CPI Books GmbH, Germany, met gebruik van 100% groene stroom

ISBN 978 94 027 1228 5

ISBN 978 94 025 6544 1 (e-book)

NUR 302

Eerste druk in deze editie februari 2023

Originele uitgave verschenen bij MIRA Books®, Toronto, Canada.

Deze uitgave is uitgegeven in samenwerking met Harlequin Enterprises ULC.

HarperCollins Holland is een divisie van Harlequin Enterprises ULC.

* en ™ zijn handelsmerken die eigendom zijn van en gebruikt worden door de eigenaar van het handelsmerk en/of de licentienemer. Handelsmerken met ® zijn geregistreerd bij het United States Patent & Trademark Office en/of in andere landen.

Alle rechten voorbehouden inclusief het recht op gehele of gedeeltelijke reproductie in welke vorm dan ook.

www.harpercollins.nl

Niets uit deze uitgave mag openbaar worden gemaakt door middel van druk, fotokopie, internet of op welke andere wijze dan ook zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever. Het e-book is beveiligd met zichtbare en onzichtbare watermerken en mag niet worden gekopieerd en/of verspreid.

Alle in dit verhaal voorkomende personen zijn ontleend aan de fantasie van de schrijver. Elke gelijkheid met bestaande personen berust op toeval.

Hoofdstuk 1

Die Basken wisten wel hoe ze een bruiloft moesten vieren, dacht Ginger Dysart. Ze was niet naar de huwelijksvoltrekking geweest en had ook lang getwijfeld of ze naar de receptie zou gaan, gezien het verdriet dat ze het afgelopen jaar had moeten verwerken; haar eigen huwelijk was in een pril stadium op de klippen gelopen. Maar ze was blij dat ze gegaan was. Het Baskische eten, de muziek, het dansen... je kreeg er vanzelf een vakantiegevoel van. Scott en Peyton Grant, de bruid en bruidegom, hadden een paar keer samen over de dansvloer gezwerd, tot ze uit elkaar gingen zodat Scott met zijn moeder kon dansen en Peyton met haar vader. Vervolgens had een hele rij knappe, donkere mannen klaargestaan om de bruid ten dans te vragen – broers, ooms, neven.

Paco Lacoumette heerste over het feest als een koning en hij was duidelijk in zijn element. Na het dansen in paren kwamen de mannen, gekleed in het wit met de traditionele Baskische rode vesten en mutsjes, de dansvloer op om een show weg te geven, onder luid applaus van de gasten. Toen werd er weer in paren gedanst. Zelfs Ginger werd de dansvloer op gesleept, ondanks haar pogingen eronderuit te komen. Ze danste met mannen die ze kende (Cooper, Spencer, Mac, Scott) en mannen die ze niet kende, al die knappe, donkere Lacoumette-mannen. Op een gegeven moment ontdekte ze Troy, de vriend van Grace, op de dansvloer. Kennelijk was hij net aangekomen. Grace, de eigenaresse van de bloemenwinkel in Thunder Point waar Ginger werkte, was bang geweest dat Troy niet kon komen, maar nu

stond hij met haar te dansen, bijna als een professional. Grace straalde van oor tot oor.

De wijn vloeide rijkelijk, de hapjes werden continu aangevuld, er werd gedanst en gelachen. Voor het eerst in heel lange tijd vond Ginger dat ze er goed uitzag. Ze had een nieuwe jurk aan, die strak om haar slanke lichaam zat. Sinds kort was ze weer een beetje op haar oude gewicht, en ze merkte dat de mannen op een andere manier naar haar keken. Die drukke, donkere Basken staken hun bewondering niet onder stoelen of banken. Tot haar eigen verbazing stoorde het haar niet.

Al met al was de sfeer betoverend. Tieners dansten mee of scharrelden over het terrein en in de nabijgelegen boomgaard, zich verschuilend achter de bomen voor een stiekeme kus. Kinderen zaten op de schouders van hun vader, opa of oom. Vrouwen klaptten en zongen mee met de muziek, lachten en roddelden. Peyton en Scott waren populair op de dansvloer en als er even niet gedanst werd, was er altijd wel iemand die een toast op het bruidspaar wilde uitbrengen. De familie Lacoumette was zo groot dat het onmogelijk was om alle namen te onthouden, maar Ginger voelde zich welkom en gewaardeerd. Meer dan eens kwam iemand haar bedanken dat ze Grace geholpen had met de bloemen.

Er was een knappe, donkere man die haar meteen opgevallen was omdat hij de enige was die een beetje een sombere, gesloten indruk maakte. Uitgerekend die man kwam nu op haar af. Hij had het ruige uiterlijk en de felle blik van een piraat of misschien wel van een seriemoordenaar, en zijn timing was perfect: hij kwam net naar haar toe toen al haar tafelenoten op de dansvloer stonden.

‘Hé, schoonheid,’ zei hij met een scheve glimlach.

Hij stonk naar drank. Dat verklaarde meteen de dikke ogen en omfloerste blik – hij was duidelijk dronken. Dat kon gebeuren op een bruiloft, zeker als er zo veel wijn geschonken werd als hier.

‘Tijd voor een dansje!’

‘Dank je, maar ik sla een ronde over,’ zei ze.

‘Hm,’ zei hij, over zijn kin strijkend. ‘Dan maar meteen de hooizolder op.’

Ze was verbijsterd, maar bleef beleefd. ‘Dat sla ik ook maar over.’

‘Nee, kom nou mee,’ drong hij aan. ‘Jij en ik zijn... Kom, we gaan.’ Toen stak hij zijn hand uit. En greep haar borst.

Ze slaakte een gil en gaf hem een zet.

Zijn voeten werkten niet mee. Hij struikelde over een stoel, viel op de grond en bleef roerloos liggen.

‘Help,’ riep ze. En toen harder: ‘Help!’

Dat trok meer aandacht dan haar lief was. Natuurlijk wilde iedereen weten wat er gebeurd was.

‘Hij zat aan me,’ zei ze, een vaag gebaar voor haar borst makend zonder er expliciet naar te wijzen of iets te benoemen. ‘Toen gaf ik hem een duw en hij viel en... ik denk dat hij met zijn hoofd tegen de rand van de tafel kwam.’

Daar lag hij, op zijn rug, met zijn benen in een vreemde hoek.

Binnen een paar seconden waren Scott en Peyton er. Scott hurkte naast de man neer, trok zijn oogleden omhoog en bestudeerde zijn pupillen. ‘Ze zijn gelijk, maar wel heel erg groot...’ Hij keek op naar zijn bruid. ‘Heeft hij iets gebruikt?’

‘Alleen wijn. Maar wel veel. Hij had al flink wat op voor de muziek begon.’

Toen baande Paco zich een weg door de menigte. ‘Ik wist dat

het hierop uit zou draaien,' mopperde hij, neerkijkend op zijn zoon. 'Er was geen houden aan.'

'Ik denk dat we een ambulance moeten bellen,' zei Scott. 'Er moet een CT-scan gemaakt worden om er zeker van te zijn dat hij zijn schedel niet gebroken heeft.'

'Die schedel van hem is van hout,' zei Paco. 'Het zou een goede les voor hem zijn om op de bruiloft van zijn eigen zus weggedragen te worden op een brancard en een nachtje in het ziekenhuis te moeten doorbrengen.' Ondertussen had Paco de ijsemmer gepakt die op het tafeltje stond. Meteen deed iedereen een stap achteruit, alsof ze wisten wat er ging gebeuren. Peyton trok Scott weg, terwijl Paco de fles witte wijn uit de emmer haalde en op tafel zette, om vervolgens de ijsemmer leeg te kieperen boven de man die buiten westen op de grond lag.

Proestend en kuchend kwam de man overeind.

'Zie je wel? Een houten kop! George! Sal! Mikie! Breng Matt weg. En verstop zijn autosleutels.' Verontschuldigd keek Paco naar Ginger. 'Er is er altijd een die zich niet kan gedragen. Mijn excuses.' Toen keek hij naar de mensen om zich heen en klapte in zijn handen. 'Het wordt tijd dat ik met mijn vrouw de dansvloer op ga.'

'Ginger!' Geschrokken kwam Grace aanlopen. 'Gaat het? Is alles goed?'

'Ik weet het niet,' antwoordde Ginger, de vier mannen nakijkend – waarvan er een vervaarlijk slingerde.

'Dat is mijn broer Matt,' zei Peyton. 'Hij heeft een probleem. Sinds de scheiding. Het is al meer dan een jaar geleden, maar hij is nog steeds heel erg verbitterd. Blijkbaar. Op een bruiloft komt het slechtste in hem naar boven. Sorry. Hij heeft je toch geen pijn gedaan, hè?'

‘Nee, hij kneep niet hard,’ zei Ginger. ‘Trouwens, ik wilde toch net gaan. Ik slaap vannacht bij mijn ouders in Portland.’

‘Ik vermoord Matt nog eens,’ briepte Peyton.

‘Joh, geniet nou maar van je bruiloft. Er is niets aan de hand. Met mij niet, tenminste. Ik hoop maar dat ik hem geen pijn heb gedaan.’

‘Je hebt gehoord wat mijn vader zei: hij heeft een houten kop.’

‘Ik bel je morgenochtend,’ zei Grace. ‘Troy had problemen met de auto onderweg hierheen, dus we moeten maar zien hoe we morgen allemaal thuiskomen. Gelukkig heb ik de bus nog hier. Breng jij de auto van je vader maar weer terug.’

Ginger knikte en wendde zich vervolgens tot Peyton. ‘Het was een heel leuk feest. Je ziet er prachtig uit. Ik stond net te denken: Die Basken weten wel hoe ze een bruiloft moeten vieren.’

Gingers ouders, Dick en Sue, waren nog wakker. Dat was het ultieme bewijs van hun bezorgdheid: ze waren opgebleven tot na tien, terwijl ze normaal voor negen uur in bed lagen. En toen ze gezond en wel door de voordeur binnenkwam, stonden ze meteen op uit hun leunstoelen, haar verwachtingsvol aankijkend.

‘Heb je het leuk gehad?’ vroeg Sue een beetje aarzelend.

‘Ik heb het heel erg leuk gehad. De bloemen waren prachtig, de mensen waren aardig en de hele bruiloft leek wel een sprookje. Jullie kunnen je niet voorstellen hoe vrolijk en levendig die Baskische muziek is! Iedereen dansen, natuurlijk. En het eten... Het eten was echt verrukkelijk. Maar ik ben nu wel moe; ik duik meteen mijn bed in.’

‘Is je oude kamer goed, Ginger?’ vroeg Sue.

‘Ja, natuurlijk. Lief dat jullie dit allemaal voor me doen.’

Na hen allebei op de wang gekust te hebben, ging ze naar boven. Naar de grote slaapkamer met het aangrenzende babykamertje dat haar ouders speciaal voor haar hadden ingericht toen ze, zwanger en alleen, weer bij haar ouders was ingetrokken. De kamer waarin ze voor haar zoontje gezorgd had, die vier korte maanden dat zijn leven geduurd had.

De afgelopen maand had Ginger bij een nicht van haar vader gewoond, Ray Anne, in Thunder Point. Via Ray Anne had ze de baan in Grace' bloemenwinkel gekregen – een baan die haar leven min of meer gered had.

Voor ze dit weekend met Grace naar Portland was gekomen voor de bruiloft, had Ray Anne haar ouders gebeld en gevraagd of ze de babyspullen, waar Ginger sinds het overlijden van haar zoontje negen maanden tegenaan had gekeken, op wilden ruimen. De wieg met het mobile erboven was nu weg, de kleertjes waren uit de laden gehaald en in dozen opgeborgen, de andere spullen – het autostoeltje, wipstoeltje, de luiерemmer, het babybadje, de commode – waren allemaal verdwenen. Niet dat ze dacht dat haar ouders alles weggegeven hadden, maar in elk geval stond het niet meer in het zicht. Waarschijnlijk was alles verhuisd naar de garage of de zolder. In het bovenste laatje van de kast vond ze nog één ingelijste foto waar zij met Josh op stond.

Die zette ze op het nachtkastje voor ze haar pyjama aantrok.

Toen haar vader – behoorlijk geëmotioneerd – had voorgesteld dat ze minstens een paar weken bij Ray Anne zou gaan logeren, had ze daar aanvankelijk niets van willen weten. Maar het was duidelijk dat haar ouders even verlost wilden zijn van haar verdriet. Nu was ze blij dat ze het gedaan had. In Thunder Point had ze tenminste het gevoel dat ze verder kon gaan met haar leven.

Door de goede zorgen van Ray Anne was ze er een stuk beter uit gaan zien. Ze had dat baantje in de bloemenwinkel. Ze had weer eetlust en sliep goed. Natuurlijk miste ze de kleine Josh nog, maar ze moest door met haar leven.

In de vertrouwde kamer in haar ouderlijk huis kroop ze onder de dekens, draaide de foto van haar en haar zoon naar zich toe, liet het licht aan zodat ze ernaar kon kijken en begon te huilen.

Troy Headly had de huwelijksceremonie van het echtpaar Lacoumette-Grant gemist en was maar net op tijd geweest voor de receptie. Zijn jeep had het onderweg begeven en hij had moeten wachten op een sleepauto. Gelukkig was de chauffeur zo vriendelijk geweest hem af te zetten bij de boerderij van de Lacoumettes, waar de festiviteiten plaatsvonden, maar nu hadden Grace en hij alleen de bestelbus van de bloemenzaak om mee naar het hotel in Portland te rijden. Ze lieten de bus achter in handen van de valetparking en gingen inchecken. De dag verliep niet volgens plan.

Toch had hij haar een aanzoek gedaan. In de perenboomgaard bij de boerderij, terwijl de andere gasten feestvierden in de grote tent naast de boomgaard. En Grace had ja gezegd.

Toen ze eindelijk alleen waren in de hotelkamer, kustte hij haar tot ze geen adem meer konden krijgen. ‘Vind je de ring echt mooi, Grace? Want anders gaan we terug naar de juwelier, dan kun je een andere uitzoeken...’

‘Ben je gek? Die ring krijg je niet meer terug!’ riep ze uit, terwijl ze de ring aan haar vinger schoof. ‘Op het feest kon ik hem niet omdoen, want dit was Peytons dag, maar als we weer thuis zijn, laat ik hem aan iedereen zien.’ Toen werd ze serieuzer. ‘Weet je het echt zeker, Troy? Want eigenlijk wilde je niet zo snel trouwen...’

Lachend tilde hij haar op het bed, trok haar pumps uit en streelde haar kuit. 'Ik wilde ook niet zo snel kinderen. Maar weet je? Nu heb ik zin om daar meteen aan te beginnen.' Hij legde zijn grote hand op haar platte buik. 'We moeten maar heel handig worden met die anticonceptiedingen, anders krijgen we er zo twintig.'

'Twintig? Ik ben bang dat daar geen tijd meer voor is.'

'Gracie,' fluisterde hij toen zijn hand op onderzoek uit was gegaan. 'Is dit een jarretelgordel?'

Ze haalde haar schouders op. 'Ik geloof dat jij de slettenbak in mij naar boven brengt.'

'O, lieverd, wilde je me verleiden en tien kinderen met me maken voordat ik doorhad wat er gebeurde? Ik ben helemaal voor. Wanneer gaan we trouwen?'

'We hebben nog wel even de tijd. Misschien moeten we er stiekem vandoor gaan, voor mijn moeder vanaf haar ziekbed een bruiloft met allemaal toeters en bellen gaat regelen.'

'Ik wil helemaal niet stiekem weglopen. Ik wil feesten! Alsjeblieft, Gracie, trek die jurk uit. Eerst vrijen, dan over de bruiloft praten. Ik krijg toch altijd mijn zin als ik je eerst lekker verwend heb.' Hij kuste haar. 'Ik weet precies hoe ik mijn zin moet krijgen,' mompelde hij, terwijl hij de jurk aan de achterkant openritste en haar eruit hielp. 'O, wat ga ik jou gelukkig maken.'

George Lacoumette en zijn vrouw Lori brachten Matt naar het ziekenhuis – met een emmer op schoot. Niet dat ze echt dachten dat hij zijn schedel gebroken had, legden ze uit. De kans op een hersenschudding was kleiner dan de kans op alcoholvergiftiging. Maar niets was vervelender dan een dode bruiloftsgast. Om Peytons herinneringen aan deze bijzondere dag onbezoedeld te

houden, sleepten ze de protesterende Matt eerst naar hun auto en toen naar de Spoedeisende Hulp.

Matt was woest. Hij wist dat hij over de schreef gegaan was en daar had hij spijt van, maar hij wilde naar huis, naar het appartement dat hij gedeeld had met Natalie. Zijn ex-vrouw van wie hij nog steeds hield, behalve dan dat hij haar haatte. Het was Natalies schuld dat hij zo bezopen was geweest op de bruiloft. Ook zij waren daar in die boomgaard getrouwd, en hij was nog steeds boos en vol wrok over de scheiding, die veel te snel op de bruiloft gevolgd was.

De eerstehulparts bracht een infuus aan en verliet de kamer toen de vloeistof Matts lichaam in begon te sijpelen. Dat werkte heel ontnuchterend.

Na een tijdje kwam de arts terug.

‘Wauw!’ zei Matt. ‘Nu zie ik je maar een keer!’

‘Welkom terug,’ zei de arts lachend.

‘Ik wist niet dat dat zo snel ging. Infuusje aanleggen en hup, nuchter. Ik schaam me diep.’

‘Ja, het is een wondermiddel. Oké, heb je hoofdpijn?’

‘Hier.’ Matt wees naar zijn achterhoofd. ‘Heb ik schade opgelopen?’

‘Aan je lever, waarschijnlijk. Maar op je hoofd zie ik geen bloed of buil. Even naar je ogen kijken.’ De dokter scheen met een lichtje in zijn pupillen. ‘Ik doe maar een gooi: je raakte buiten westen en hebt je hoofd ergens tegenaan gestoten toen je viel. Overkomt dat je vaker?’

‘Dat ik val en mijn hoofd stoot?’

‘Nee, dat je te veel drinkt en buiten westen raakt. Ben je alcoholverslaafd?’

‘Ah, shit. Nee, ik ben gescheiden.’ Hij wreef over zijn hoofd. ‘Een paar jaar geleden ben ik in diezelfde boomgaard getrouwd. Het heeft niet lang mogen duren. Het huwelijk, bedoel ik. Het was nogal... hoe zeg je dat?’

‘Pijnlijk? Gênant? Verdrietig? Eenzaam? Jammer?’ opperde de dokter.

‘Ja, dat allemaal. Ik heb me vanavond misschien een beetje te veel laten gaan.’

‘Dus je kunt je niet goed aanpassen aan je nieuwe leven?’

‘Mijn broers en zussen noemen me tegenwoordig Mad Matt. Zegt dat genoeg?’

‘Misschien moet je eens overwegen om in therapie te gaan. Voor je echt gekke dingen gaat doen.’

‘Ik waardeer uw bezorgdheid, dokter, maar als ik ergens niet over wil praten is het wel over mijn huwelijk en mijn scheiding.’

‘Er is leven na een scheiding, hoor. Daar ben ik het levende bewijs van.’

‘Echt?’

‘Echt. Volgens mijn ex hou ik er belachelijke werktijden op na, ben ik buiten mijn werk een onattente zak, voeg ik me niet naar een ander, ben ik veel te kritisch en bovendien gierig, ongevoelig en egoïstisch. Een hele waslijst.’

‘Wie wil er nou scheiden van een arts?’

‘Nou, heel veel mensen, helaas. Het scheidingspercentage onder artsen is hoog,’ zei hij. ‘Ik laat je naar huis gaan. Mocht je nog problemen of vragen hebben, bel gerust. Ga je niet zitten afvragen of het wel goed gaat, gewoon bellen. En geen drank meer vandaag.’

‘Grappig,’ zei Matt. ‘Het scheidingspercentage onder boeren is laag. En toch...’

‘Zelfs als ze je een reden gegeven heeft, dan is dat ook maar een mening, hè?’ De dokter hielp hem overeind te komen. ‘Gaat het?’

‘Jawel,’ zei hij. ‘Ik zal alleen een goed excuus moeten bedenken voor mijn zus, de bruid. Ik denk niet dat ik die morgen nog zie. Huwelijksreis en zo.’ Zij was niet de enige tegenover wie hij zich moest verontschuldigen, maar die andere vrouw, hij wist niet eens hoe ze heette, was natuurlijk allang vertrokken.

‘Moet je horen, kerel, je bent nog jong. Je komt er wel overheen, over die scheiding. Het kan de beste overkomen. De volgende keer ben je verstandiger en kun je misschien meer geduld opbrengen.’

‘De volgende keer?’ zei Matt. ‘Dat is een geintje, zeker?’

De arts, die niet veel ouder was dan Matt, klopte hem op de schouder. ‘Als ik naar jou kijk, is het net alsof ik in een oude spiegel kijk.’

Het was liefde op het eerste gezicht geweest met Natalie. Oké, hij was pas vijftientig geweest toen, maar als dat geen liefde was, dan wist hij het ook niet meer.

Destijds had hij een paar gastcolleges gegeven aan Portland State University. Hij had biologie gestudeerd, met plantkunde en landbouwwetenschappen als bijvakken, en bovendien was hij zelf boer. Gastprofessor – zijn vader had er om moeten lachen. Maar Matt had verstand van pesticiden, organische landbouw, waterbeheer, landschapsbeheer, veehouderij, de hele mikmak. Tijdens zijn studie had hij zich beziggehouden met milieuwetenschappen en verantwoord fokken, en de mensen waardeerden zijn kennis. Dat zijn vader eigenaar was van een van de grootste boerenbedrijven van de staat, en dat hij daar samen met zijn broer George mede-eigenaar van was, scheelde ook.

Natalie had als secretaresse gewerkt op de faculteit. Vijfentwintig was ze, net als hij, en ze had de langste benen die hij ooit had gezien. Het was een genot geweest om met haar om te gaan; ze was zo vrolijk altijd en zo knap. In tegenstelling tot wat de dokter geïnsinueerd had, had hij niets overhaast. Pas na een paar maanden waren ze gaan samenwonen. Ze was niet Baskisch, wat hij totaal geen probleem vond. Haar voorouders waren Zweeds, met hier en daar nog een andere Europese nationaliteit ertussen. Tegenover zijn familie was ze aardig en beleefd geweest, maar al tijdens hun eerste afspraakje had ze er geen doekjes om gewonden en gezegd dat ze niet van plan was boerin te worden. Ook dat had hij geen probleem gevonden. Hij was niet op zoek naar een boerin, net zomin als zijn zussen op zoek waren geweest naar boeren. Ze wilde geen hele sliert kinderen – ook goed. Hij wilde er wel een paar, en zij ook, zei ze. Later. Geen haast.

Matt hield van de boerderij. Maar wie een relatie wilde onderhouden, moest nu eenmaal soms water bij de wijn doen. Natalie en hij hoefden niet op de boerderij te wonen. Als ze geld genoeg hadden, zouden ze een huis in de buurt van de stad laten bouwen. Tot die tijd pendelde hij heen en weer tussen de hun appartement in de buurt van Portland en de boerderij, waar hij alleen bleef slapen als het heel erg druk was, als er geogost moest worden bijvoorbeeld, of als er veel schapen moesten lammeren. Eigenlijk ging George over de schapen, maar Matt stond altijd klaar om hem te helpen bij het fokken, scheren, lammeren, inenten, couperen en castreren. Hij wilde pas met Natalie trouwen als ze begreep dat hij de boerderij niet op zou geven.

Dat begreep ze, en ze wilde nog steeds met hem trouwen. Als locatie voor de plechtigheid koos ze zelfs de boomgaard, al moest

de receptie in een grote zaal in Portland plaatsvinden. Toen ze tijdens het uitwisselen van de huwelijksgeloften door een bij in haar voorhoofd gestoken werd, had dat een voorteken moeten zijn. Maar zelfs met die grote rode vlek midden op haar hoofd werd de bruiloft een succes. De trouwfoto's moesten bewerkt worden, maar waren prachtig. Als je het succes van een huwelijk af kon lezen aan de bruiloft, dan hadden ze het minstens vijftig jaar met elkaar uit moeten houden. Niet alleen was de complete Baskische familie aanwezig geweest, ook elke vriend en elk familielid van Natalie waar ze ooit een woord mee gewisseld had, werd uitgenodigd.

Vrij snel na de bruiloft – het laatste bedankkaartje was de deur nog maar net uit – werd Natalie ongelukkig. Ze was niet blij met zijn werktijden en met zijn vuile nagels en met de drukke, chaotische etentjes op de boerderij. Zij ging liever lunchen in het Monaco Hotel. Getrouwd zijn met een boer, zelfs met een boer die niet op een boerderij woonde, viel haar zwaar. Hij stond om vier uur 's ochtends op en kwam, vies en hongerig, om vijf uur 's middags thuis. Om acht uur lag hij in bed. Zij hield van uitgaan en dansen. En ze zou het wel leuk vinden als hij eens een hele film af kon kijken zonder in slaap te vallen...

Een alternatieve carrière was zo verzonnen. Natalie vond dat Matt moest promoveren en fulltime aan de universiteit moest gaan werken. Misschien werd hij dan wel snel hoofd van een afdeling. Of hij kon adviseur worden voor bedrijven. Hij kon met zijn vooropleiding trouwens ook nog een medische opleiding gaan doen. Of hij kon voor zo'n groot levensmiddelenbedrijf gaan werken. Harry & David, bijvoorbeeld. Daar kon hij toch zo directeur worden?